

Et andet hovedspørgsmål var, om domstolens jurisdiktionskompetence burde indtræde automatisk, når en stat tilsluttede sig domstolens statut. Eller om der herudover burde indbygges et *samtykkeregime*, således at jurisdiktionskompetencen forudsatte konkret accept fra berørte stater, f.eks. tiltaltes hjemstat. Bl.a. USA og Frankrig samt en række asiatiske og arabiske udviklingslande advokerede herfor. Danmark og andre domstolsvenlige lande gik klart ind for den første løsning, der skulle sikre, at stater i søgelyset ikke skulle kunne blokere for domstolens funktion.

Et centralt spørgsmål i denne forbindelse vedrørte *adgangen til at rejse sag ved domstolen*. Mens flertallet af lande mente, at samtlige deltagerstater og FNs sikkerhedsråd burde kunne indgive klage, var der stor uenighed om, hvorvidt domstolens anklager burde have kompetence til at indlede efterforskning af egen drift. Danmark og den øvrige gruppe af ligesindede lande lagde stor vægt på, at anklageren fik en sådan selvstændig kompetence. Modstand herimod blev især tilkendegivet af USA, Kina og Indien.

Et yderligere spørgsmål, som skilte landene, var, hvor stor indflydelse FNs sikkerhedsråd skulle have. Nogle lande, heriblandt USA, Rusland og Frankrig, fandt, at Sikkerhedsrådet i så godt som alle tilfælde skulle godkende, at straffedomstolens regler blev bragt i anvendelse. Danmark og andre ligesindede lande var imod en så vidtgående begrænsning af domstolens virksomhed, idet det dog samtidig blev understreget, at Sikkerhedsrådet på grundlag af FN-pagtens bestemmelser fortsat skulle have hovedansvaret for opretholdelse af international fred og sikkerhed.

I det centrale spørgsmål om, *hvilke forbrydelser* domstolen skulle have kompetence til at behandle, fandt et flertal af lande, at domstolen alene skulle have kompetence til at pådømme de mest alvorlige forbrydelser. Det vil sige folke drab, krigsforbrydelser samt forbrydelser mod menneskeheden, som allerede er anerkendt i gældende folkeret.

Der var ikke enighed om, hvorvidt *aggression* burde indgå i forbrydelseskataloget. Uenigheden gik navnlig på, hvorvidt statuten burde udformes på en sådan måde, at domstolen fik en selvstændig – af FNs sikkerhedsråd uafhængig – kompetence til at fastslå, hvorvidt der forelå en aggressionshandling og til i givet fald at placere det strafferetlige ansvar; eller om statuten burde udformes under respekt for Sikkerhedsrådets kompetence i henhold til FN-pagten, således at domstolens opgave udelukkende skulle være at placere et eventuelt individuelt strafferetligt ansvar for en aggression, som Sikkerhedsrådet på forhånd havde konstateret, at en stat havde begået. Specielt

arabiske og afrikanske lande forfægtede førstnævnte synspunkt, mens sidstnævnte synspunkt navnlig blev gjort gældende af de permanente vestlige medlemmer af Sikkerhedsrådet. Også Danmark fandt, at en løsning af dette spørgsmål burde reflektere Sikkerhedsrådets kompetence i henhold til FN-pagten.

Med hensyn til *krigsforbrydelser* var der ikke enighed om, hvorvidt statuten burde omfatte forbrydelser begået både i internationale væbnede konflikter og i interne konflikter. Ligeledes var der uenighed om, hvorvidt og – i givet fald – på hvilken måde brug af børnesoldater burde kriminaliseres. Endvidere var der uenighed om indhold og udformning af en bestemmelse om forbudte våben.

Fra dansk side blev der bl.a. lagt vægt på, at krigsforbrydelser blev defineret på basis af Genève-konventionerne af 1949 og de dertil knyttede to tillægsprotokoller af 1977, således at statuten kom til at omfatte forbrydelser begået i internationale væbnede konflikter og i interne konflikter.

Med hensyn til *folke drab* var der bred enighed om at udforme definitionen efter de retningslinier, der er indeholdt i folke drabskonventionen af 1948. Enigheden var knap så udtalt, når det gjaldt definitionen på *forbrydelser mod menneskeheden*, hvor specielt de arabiske lande advokerede for, at statuten burde afgrænses til forbrydelser i internationale væbnede konflikter og kun forbrydelser af udbredt og systematisk karakter.

Der var til det sidste indgående diskussioner om, hvorvidt domstolen skulle kunne idømme *dødsstraf*, hvilket blev støttet af en bred kreds af lande med Trinidad og Tobago i spidsen. Dette kunne selvsagt ikke accepteres af en tilsvarende bred kreds af lande, herunder Danmark.

Med hensyn til staternes *pligt til at samarbejde med domstolen*, herunder navnlig reglerne for overførelse af tiltalte til strafforfølgning ved domstolen, viste drøftelserne et fundamentalt skel mellem på den ene side de restriktive stater, som ønskede at udforme statuten på basis af de traditionelle generelle principper for retligt samarbejde mellem stater byggende på disses samtykke fra sag til sag; og på den anden side de mere progressive stater, herunder Danmark, som ønskede at etablere et nyt for domstolen specielt indrettet og relativt indgribende regelsæt til sikring af staternes samarbejde med domstolen.

Omfattende konsultationer fandt sted om *domstolens sammensætning og organisation*, herunder reglerne om dommernes valg, uafhængighed og kvalifikation. Dette gjaldt ligeledes de *procesretlige* bestemmelser, f.eks. om betingelserne for appel og gen-